

Jméno: Petr Mladonický

Obor: Geografie

Studium: magisterské, 1. ročník

Země pobytu: ESTONSKO

Instituce: Tartuská univerzita

Typ mobility: Erasmus

Období výjezdu: ZS 2022

Během bakalářského studia Regionální geografie jsem byl dost skeptický vůči nějakému extra cestování a poznávání nových lidí. Tak nějak jsem si ale uvědomil, že je potřeba posouvat hranice sebepoznávání a vstupovat do nekomfortní zóny. Ostatně jako když člověk poprvé nastoupí na vysokou školu. Student neví, jak fungují vysokoškolské systémy, hledá učebny, a poznává přístupy jednotlivých učitelů atd. Měl jsem v okolí kamarády, kteří si vyjeli do sousedského Polska nebo Slovinska s tím, že si chtěli tak nějak „prodloužit“ ten studentský život a jet defacto na dovolenou. Bohužel moje mentalita funguje na opačném principu, a to takovém: „Co je jednoduché, to nechci.“ Domluvil jsem se s Dr. Šimáčkem, zda by nebylo možné se podívat třeba do Kanady nebo jiných Skandinávských zemí. Toto se mi bohužel nepoštěstilo, neboť tato možnost byla pouze pro bakalářské studium (já již nastupoval na magisterské) nebo byl tento výměny pobyt vedený pod jinou katedrou. Zvolil jsem tedy univerzitu ve východní části Estonska. Zde se nachází univerzitní město Tartu (Estonská verze Olomouce), s katedrou humánní geoinformatiky. Nikdy předtím jsem si nezařizoval letenky a sám jsem se neorientoval v mezinárodních spojích. Domluvil jsem si 21hodinový FlixBus z Olomouce až do Tallinu. Na univerzitu jsem tedy přijel po půlroce trvání války na Ukrajině a každý den po ulicích člověk potkával vojáky. Ubytování jsem měl zařízené skrze kolejní infrastrukturu, kde byli ubytováni „International Students“. Koleje byly luxusní, každý den uklízené a byli dostatečně vybavené. Moji spolubydlíci byli tolerantní a ohleduplní. Jednalo se o studenty bakalářských oborů. Jeden z nich byl můj velice dobrý kamarád Hayato, Japonec, který studoval business a management. Druhý z nich byl Simeón, Francouz, který studoval ekonomiku. Všichni jsme si uvědomili, že je rozumné táhnout za jeden provaz a nedělat si různé naschvály, byť jsme pocházeli z různých kultur a naše stravovací/spací návyky byly dosti odlišné. Samotné studium bylo pro mě velice náročné ale naopak přínosné. Rozhodl jsem se vzdělávat v oblasti geoinformatiky na takové úrovni, která nám nebyla nabídnuta na Olomoucké katedře. Samotné studium probíhalo celé v angličtině s občasnými momenty, kdy nás učitelé obohatili nějakým estonským překladem či různými příběhy, historií národa i města. Vyzkoušel jsem si zeměměřičskou práci, práci s drony, machine-learning a deep-learning, znovu jsem si projel základy kartografie. Kartografie a GIS byly dvě hlavní věci, kvůli kterým jsem jel studovat do Estonska a vůbec ničeho nelituji. Jak se říká: „těžko na cvičišti, lehký na bojišti“. V tomto případě to platilo dvojnásob, jelikož naše studium probíhalo stylem: PONDĚLÍ – Teoretický základ a zadání úkolů, ÚTERÝ – Dotazy k zadání úkolu, STŘEDA&ČTVRTEK – Čas na domácí úkoly, PÁTEK – Presentování výsledků a vzájemná evaluace. Musím se přiznat, že já jsem nikdy nebyl nejšikovnějším studentem, který na něco sáhnul a hned mu to šlo. Nepovedlo se mi totiž vypracovat jeden z deseti povinných úkolů k zápočtu. Všech deset úkolů muselo být uznáno k tomu, aby nám mohlo být studium

uznané. V ten den, kdy jsem měl prezentovat svůj úkol na téma „Advanced raster analysis a geostatistics“, jsem přišel na prezentaci, jako kdybych měl být popraven. Prezentoval jsem tedy svůj postup a výstupy, které byly vztaženy na území ČR. Můj úkol bylo za pomoci LANDSAT a Corine Land Use vytvořit raster, který by přesně vymezil území ovlivněné erozí. V porovnání s mými spolužáky byl můj výsledek téměř identický. Tak identický, že jsem se mohl rozhodnout svůj výrok zfalšovat a vydávat ho za pravdivý. Naopak jsem se přiznal, že tento výstup jim může přijít správný, ale není. Nedokázal jsem totiž přijít na matematický zápis vztahu 5 různých rasterů (sklonitost, výškopis, water-basin, LU a raster eolické eroze), který by mi vrátil správný výsledek. Tento malý příběh vyústil v to, že jsem nebyl potrestán ba naopak pochválen za snahu a čas, který jsem do toho vložil. Bylo mi také naznačeno, že jsme jenom lidé a každý vynikáme v něčem jiném. Toto beru jako nejvlivnější zážitek z trochu náročnějšího studia v Estonsku. Samozřejmě jsem na své cestě potkal i skupinku přátel, se kterými jsem se vydal za polární kruh. Lovit polární záři a naučit zahraniční studenty z Asie lyžovat. Je to jako začátek špatného vtipu...: „Potká se Čech, Libanonec, Číňan, Indka, Němka a Srbka/Američanka...“ viz. obrázek. Zažili jsme spolu nespočet zážitků a dodneška se spolu vídáme na plánovaných akcích napříč celým světem. Naposled se přátelé podívali na naší alma mater v Olomouci a uznali, že byla velká chyba nevzít mezinárodní studijní program na Katedře geoinformatiky UPOL. Tímto bych chtěl všechny, kteří stále váhají, zda podstoupit krok do neznáma a vystoupit z komfortní zóny, podpořit a ujistit, že to opravdu nepřišlo vniveč a stálo to doopravdy zato.

Jo a ještě poslední a nejzásadnější poznatek, které si beru od uznávané kartografky a profesorky geoinformatiky Evelynn Uuema: „Being a geographer and a cartographer is an honor. You must think of yourself as a privileged artist, that knows and understands what he is doing.“

